

Aziz Kardeşim Orhan Bey

Sıhhat ve afiyet haberlerinizle beraber, müstecap dualarınızı ihtiva eden mektubunuzu aldım. Bizlere göstermiş olduğunuz hüsn-ü zan ve iltifatlarınızı, dua olarak kabul ediyorum. Sizin gibi fitraten halim, hilkaten fatin bir vefakârın, hüsn-ü zan ve iltifatlarınıza âcizane mazhariyetimiz, bizler için mucib-i şükran bir bahtiyarlıktır. **Avustralya** gibi bir kıtada, Nur'un hizmetine aşk ve şevk, sadakat ve ihlâs ile himmet ve gayret gösteren, sahib-i şuur ve himmeti âli bir kardeşimizin hizmet namına ciddi sayü gayreti bizleri fevkalâde memnun ve mesrur etti.

Kur'an-ı Hakimin ulvi hakikatlarına fisebilillah hizmet eden zatların Cenab-ı Hak emanlarını çoğaltsın. Kudsi vazifelerini dergâh-ı izzetinde kabul buyursun. Pür himmet Kur'an hadimlerinin ve bu hususta sizlere muin ve müzahir olan ve bu külli hizmette hazz-ı azimi bulunan zatların ihdaslarını, sadâkatlerini, sebat ve idraklerini tekmil ve tezyid eylesin, Âmin...

Şimdiye kadar Kur'an ve İman hakikatlarının ulaşamadığı ve ülkemizden binlerce kilometre uzaktaki, öyle bir memleketteki mücahidane faaliyetleriniz, şüphesiz bir inayet-i Rabbanidir. Bu manevi cihadınız, Kur'an ve İman namına bir hicrettir. Doğrusu bu hicretiniz bana mukaddes bir tarihi hadiseyi hatırlattı. Şöyle ki: İslâmın büyük kumandanlarından Ukbe bin Nafi, bütün Kuzey Afrika'yı İslâm namına feth edip, zafer bayrağını Atlas Okyanusunun kıyısına dikip, atını denize doğru sürerek, "Ya Rabbi, Şahid ol. Önüme bu deniz çıkmasa idi. Senin namı Celilini ta ötelere kadar götürecektim dediği gibi. İnşaallah sizler de, Büyük Okyanusla muhat olan o kıt'ada Cenab-ı Hakkın nam-ı şerif ve Celil'ini tazim ve tahmil, Resul-i Kibriya'sının (s.a.v.) al-i şanını teşmil ve temin edip, biiznillah ettireceksiniz.

Ukbe bin Nafi'nin maddi cihadına mukabil, bugün bizler manevi cihad ile mezun ve mükellefiz. Evet, malumunuz olduğu üzere, diyanet-i İslâmiye'de cihad, efdal-ı ibadettir. Cihadın makbulü da manevi cihaddır. Manevi cihad ise, Kur'an hakikatlarına bihakkın ayna olarak, onları lisan-ı hâl ile yaşayıp, lisan-ı kâl ile tebliğ etmektir. Bu bakımdan ecdâdımız, maddi cihadı "Cihad-ı Asgar" tabir edip, manevi cihada "Cihad-ı Ekber" namı ile bakarlardı. Zira manevi cihadın içinde, en birinci düşman olan nefsimizi mağlup etmek gayesi vardır. Nitekim Hazret-i Resulullah (s.a.v.) düşmanları mağlup edip, muzaffer olarak avdet ederken,

"Cihad-ı Asgar'dan cihad-ı ekber'e rücu ediyoruz."

buyurmuşlardır. Hazret-i Ömer (r.a.) 'da Sa'd bin Ebi Vakkas (r.a.) Hazretlerine

gönderdiği bir mektupta,

“Zaferin akvâsı takvadır.”

diyerek, Kur’an’a ait bir düsturu beyan etmiştir.

Takva zırhını giyip, şevkinizi binek yapıp, Nur’un kılınç mesabesinde hüccet ve bürhanlarıyla mücehhez olursanız, eminim ki, Ukbe bin Nafi misüllü, muzafferiyet bayrağını inayet-i İlahiye yaveriniz olursa- dalgalandırmaya hiç bir şey mani olmayacaktır. Bu gayret ve muvaffakiyetinizi, Nesl-i Cedid ve Mele-i Ala’daki melâikeler alkışlayacaklardır, inşaallah.

Avustralya’nın necat ve hâlâsı için ihlâs ve sadâkat ile göstermiş olduğunuz bu gayreti, elbette Cenab-ı Hak mükâfatlandıracaktır. O bahtı kara kıt’ayı Hakim-i Ezeli, Nur-u Tevhid ile ışıklandırarak ve feyz-i marifetin şuaları, lem’aları ve katreleriyle manileri izale edip saâdet güneşini, orada tûlu ettirecektir, inşaallah... Neticede, oradaki insanların meş’um ve mağrur olan şanssızlıkları nihayete ermekle, cehalet ve sefahet çukurundan kurtulacaklardır. Zira, **“Eğer tevfik refik olursa, cihânda her şey için münasip bir vakit mukadderdir.”** Zannederim ki, Hoca-i Kâinat ve Rahmeten-lil alemin olan Fahr-ı Alem Hazret-i Muhammed (s.a.v.)’den istifade ve istifaze ve O’nun getirdiği usul-i fezaili cami ve fitratı asliyeye mutabık, Din-i Mübin’in o kıtanın afakından doğma zamanı gelmiştir. Çünkü hayatın lâzime-i zaruriye-i daimesi olan, saâdet-i dareyni iktiza eden Hak Din’i aramak hem vicdanın gereğidir, hem fitratın icabıdır.

İşte bu kudsi hizmet ve bu ulvi hakikatlarla meşguliyeti bırakıp da kıylü kâl, su-i zan, gıybet, iftira gibi şeylerle meşgul olmak, şevki söndürür. Himmeti kayıt altına alır. İhlâs ve sadakati zedeler. Muhabbet ve samimiyeti uçurur. İhtilâfı körükler. Vicdanları muzdarip kılar. Neticede uhuvveti zirü zeber eder. Bu gibi halet-i ruhiyeye girince insan, ifrat ve tefritten kurtulamaz, elbette sırat-ı müstakimi bulmaz, aldanır... aldatır... Nur’un düsturlarından olan şu hakikatleri tahattur ve tezekkürde fayda vardır; Lübbü bulmayan kısr ile meşgul olur. Hakikati tanımayan hayâlâta sapar. Sırat-ı müstakimi görmeyen, ifrat ve tefrite düşer. Muvazenesiz ve mizansız olan, çok aldanır ve aldatır.”

Faziletli kardeşim, Nur’un bize vermiş olduğu ders şudur ki:

“İnsan kendi hidayetini başkasının dalâletine, kemâlini diğerinin noksaniyetine, faziletini bir başkasının hatasına bina etmekle” ne teali, ne de tekâmül edebilir.

Başkasının faziletini, irfanını ve hizmetini tenkis ve inkâr etmek, insanın faziletini arttırmaz. Feyzini ziyadeleştirmez. Kemâlâtını tezayüd ettirmez. Şahsiyetine itibar kazandırmaz. Bilakis, böyle bir davranış, insanın içindeki kin, adavet, kıskançlık, rekabet gibi mezmum sıfatların neş-vü nemasına kuvvet verir.

Bu davayı kudsiyede, hizmeti geçen hiç bir kimsenin fazilet ve irfanını inkâr etmediğimiz gibi; bu davaya değil batmanlarla hizmeti geçenleri, saç teli kadar hissedar olanları dahi takdir ediyoruz ve onlara ebediyen medyun-u şükranız.

Hakikat şudur ki: Şuurlu, insafli ve takdirşinas bir sarraf, kendi vitrinlerinin tezyinatı ile meşgul olmayıp, varsa kendi mücevheratlarına rağbetleri celbetmeyi bırakıp da, başkasının vitrinindeki elmas ve zümrütlere cam parçası diyerek, insafsızlıkla, onları kötölemekle hiç bir şey kazanamaz? Hiç bir şey elde edemez.

Kardeşim mezkûr suallerinize gelince sizin gibi **“Ariflere işaret kâfidir.”** Muhtasar cevap vermeyi daha uygun buluyorum.

Siyasi bir partiye, seçim zamanı rey atılmayacak mı? Geçmişte bu hususta ne yaptınız?” diye sorulan suale karşı cevaben deriz ki: Geçmişte, o zamanın şartları muvacehesinde reyimizi kullandığımız gibi, gelecekte de yine o günün icabı doğrultusunda, Risale-i Nur’un ölçüleri çerçevesinde, millet ve mukaddesatımızın, devlet ve vatanımızın faydasını göz önüne alıp, hiç bir partiye angaje olmadan, millet ve mukaddesat, devlet ve vatanımızın maslahatı namına elbette reyimizi kullanacağız. Çünkü bunların hatırını, bütün şahıs ve partilerin hatırından daha önemli biliyoruz.

Kardeşim, şu noktanın altını çizerek beyan edeyim ki: Risale-i Nurun meslek ve meşrebi evvelen ve bizzat imanîdir. Kur’anîdir, uhrevidir, insanidir. Saniyen bilâraz içtimaî hayata bakar. O da yüzde bir nisbetindedir.

Malumunuzdur ki, Risale-i Nurda, birinci derecede yer alan hizmet; Bihakkın Allah’ı tanıtip ve O’nun muhabbet ve mehafetini kalplere nakşetmektir. Himmet ve gayretleri bu manaya teksif etmektir. Bu kudsi, lâhuiti ve ulvi hizmeti bırakıp, âdi cam parçaları mesabesinde olan siyasi meselelerle meşgul olmayı, Risale-i Nur’un hakikatlarına muvafık görmüyoruz. Yani beş yılda bir karşılaştığımız rey verme vazifesiyle, zihinleri ve kalpleri meşgul etmeyi zararlı, abes ve lüzumsuz görüyoruz.

Diğer bir sualinize gelince, Risale-i Nur, mesail-i imaniyeye ait hiç bir hakikati noksan bırakmamıştır. İmani hakikatler O’nda bitemamiha delil ve hüccetleriyle beyan ve tanzim edilmiştir. Risale-i Nur’un bazı risalelerinin tekmili, şerh ve izahına gelince, bunlar olsa olsa külliyyatın küçük bir zeyli ve bazı cihetlerde, mütemmimi olabilir. Bu vazife ise manevi bir tavzifattır. Bezm-i ezelde bu vazife kime ve kimlere takdir edilmişse, o küçük zeyilleri O veya onlar ikmâl edeceklerdir. Bu işler tasannu ve zorlamakla, iddia ve dedikodu ile olmaz.

Âhir zamanda beklenen ve hadîslerle tebşir edilen zat, Üstadın kendisidir. Yani esas

vazife sahibi Odur. Hz. Üstadın yanında hizmet eden hayatta ve mematta olan ağabeylerimizin de kanaati budur. İstikbâlde gelecek zatlar, hatta allâme ve müctehid de olsalar, O'nun talebeleri ve Risale-i Nur'un hadimleridirler. Muazzez Üstadımız, sırr-ı ihlâs ve bazı mühim hikmet ve mashalatlara binaen nazarları kendisinden çekip, istikbale atf-ı nazar etmiştir. Takdir edersiniz ki, her hakikati mektupla, uzaktan uzağa ifade etmek zordur.

Kardeşim, hakkımda su-i zan ve dedikodu edenlere gelince, bu hususta şu hakikati ifade etmek zannederim kâfidir: Cenab-ı Hak lütuf ve kereminden, kusur ve günahlarımı affederek, kâmil bir hizmet nasip edip, metin bir imanla huzuruna alırsa, yani, bu gediği, biiznillah, sağlam aşabilirsem, telaş yok. Kim ne derse desin. Rüzgârlar nereden eserse essin... Yok eğer, Allah (c.c.) korusun, bu lütuf ve kereme mazhar olmazsam, beni değil onlar, bütün ins ve cin zem etse yine de azdır.

Üstadımızın hayatında bizatihi kendisine hizmet eden talebelerinin ahval-i hususiyetlerinden bir nebze bahsederek, mektubumu itmam etmek istiyorum:

Bir mürşide, bizzat hayatında hizmet eden, nazar, teveccüh ve duasına mazhar olan, O'nun rahle-i tedrisinde oturup, tedibi ile müeddeb ve tezhibi ile müzehheb olan zatların keyfiyeti ile, aynı mürşidin hayatından sonra O'nun feyzi ile tefeyyüz edip, istifade ve istifaze eden zatların keyfiyetleri birbirleri ile kıyasa girmez. Aralarında azim bir fark vardır. Bu fark, güneşin huzurunda durup, bizatihi güneşten tefeyyüz eden bitkiler ile, ayna vesile ve vasıtasıyla, güneşten feyz alan bitkiler gibidir.

Hazret-i Üstadın hizmetinde bulunan talebeleri hem O'nun ihlâsına, sadakatine, fedâkârlık ve ferâgatına; hem de marifetine, idrakına, faziletine ma'kes ve mazhar olmuşlardır.

Evet, Hazret-i Üstad'ın sohbet ve nazarı, öyle bir iksir-i manevidir ki, ateşin demirin pasını temizlediği gibi, o sohbet ve nazarın bereketi de, onların ruh ve kalplerinden bütün ahlâk-ı mezmume mesabesinde olan kir ve pasları silmiştir. Yani bir taraftan, o mezmum ahlâkları tahliye etmiş, diğer taraftan da pek çok âli seciyelerle de takviye ederek, onları manen berraklaştırmış ve billurlaştırmıştır. Bu bahtiyarlığı Cenab-ı Hak onlara ta ezelden lütfetmiştir. O karanlıklı ve dehşetli günlerde, bütün himmet ve hamiyetleri ile O'nun hizmetine koşan ve hayatlarını Üstadlarının hizmetine tahsis edenlerle kim yarışabilir? Hem onlara hadiseleri tahlil, tesbit ve muhakeme etmede kim kavuşabilir?

Nur-u didem Kardeşim, Üstadımızın etrafında bir hâle oluşturan ve saff-ı evvel teşkil eden o erbab-ı irfana, zerre kadar da olsa, mucib-i muaheze olacak herhangi bir şeyi atfetmeyi, hiç bir ehl-i insafın vicdan ve mürüvveti müsaade etmez.

Malumdur ki, hiddetin, cinnetten pek farkı yoktur. Tehevvür ve şiddet, her zaman insanı hem mağlup hem mahcup eder, hem de hak ve hukuka riayeti selbeder. Neticede, ind-i İlahi'de insanı mes'ul eder.

Kardeşim, Üstadımızın “**Ben herkese hakkımı helâl ederim, fakat talebelerime ilişenlere hakkımı helâl etmem.**” sözü kulaklarımızda hâlâ çınlamaktadır.

Nur talebelerinden beklenen, her hususta olduğu gibi bu hususlarda da, mürüvvet ve řefkatin rehberliđinde, insaf ve hakperestliđi dikkate alarak, Nur’un mizanlarıyla muhakeme ve muvazene etmektir.

Kardeşim, samimi olarak ifade edeyim ki; nefis ve hissiyatımın icabı olarak, bu ağabeylere, zerre kadar da olsa, benden hakaretimiz bir tavır sudur etse, bu hatamdan dolayı Cenab-ı Hak’ka nedamet ederek niyazda bulunur, tövbe ve istiğfar ederim. Onlardan da özür dilerim. Lehül hamd velminne, Cenab-ı Hak nedamet ve mazereti insana bir fazilet olarak bahsetmiştir. Hata ve kusurunu anlayarak, O Erham-ür Rahimînin dergâh-ı izzetine niyaz ve istiğfarda bulunmak, elbette büyük bir fazilettir. Nedamet, erbab-ı kusur için bir penagâhtır. **Vesselâm...**

Bu vesile ile umum kardeşlerimize selâm eder, hizmet-i imaniyedeki muvaffakiyetlerinizi Cenab-ı Zat-ı Vacib-i Kadir’den niyaz eder, müstecab dualarınızı bekleriz.

21 řubat 1985
Mehmed KIRKINCI